

Rep. nr. : 13 | 1138

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE IEPER, PROVINCIE WEST-VLAANDEREN, DERDE
BURGERLIJKE KAMER, HEEFT HET VOLGEND VONNIS UITGESPROKEN :

In de zaak van Algemene Rol nr. 11/419/A :

De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor de Provincie-West-Vlaanderen,
blij het Intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Inspectie RWO, met
kantoor te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9.

eiser. hebbende als raadsman Meester advocaat te
alwaar eiser woonstkeuze doet.

tegen :

1. bediende, geboren te op
wonende te
2. met ondernemingsnummer
met zetel te
verweersters, hebbende als raadsman Meester advocaat te

De artikelen van de wet van 15.06.1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden
nageleefd.

De rechtbank hoorde de partijen in hun middelen en conclusies op de zitting van 01.02.2013,
waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

Het dossier van de rechtspleging en de stukken werden ingezien.

*

* *

A. De feitelijke gegevens

Uit de uiteenzetting van de partijen, evenals uit de stukken voorgelegd door de partijen, blijkt dat de tweede verweerster bij notariële akte van 9.07.2003 eigenaar werd van overeenkomstig het toepasselijk
gewestplan (K.B. 14.08.1979), gelegen in (gewoon) agrarisch gebied. Ter
renovatie van het woninggebouw van deze werd op 12.01.2004 door het College van
Burgemeester en Schepenen een stedenbouwkundige vergunning verleend. Een aangevraagde
stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van een poel werd door het College van
Burgemeester en Schepenen geweigerd.

Op 25.04.2005 werd door de Lokale Politie een P.V. met betrekking tot een aantal
stedenbouwkundige inbreuken opgesteld. Op 25.05.2005 werd door de eiser een rondgang
gemaakt op het betrokken onroerend goed met onder meer de eerste verweerster waarbij een
aantal stedenbouwkundige inbreuken werden vastgesteld. Bij deze gelegenheid werd tevens
een stakingsbevel ingevolge strijdig gebruik opgelegd, dewelke werd bekrachtigd bij beslissing
van 02.06.2005. In de daarop volgende jaren werden een aantal stedenbouwkundige
vergunningen aangevraagd en werden een aantal regularisatieprocedures gevoerd. Bij P.V.
van 20.03.2006 werd door de Lokale Politie een doorbreking van het eerder
bekrachtigd stakingsbevel van 25.05.2005 welke was opgelegd ten aanzien van het gebruik van
het betrokken perceel voor festiviteiten allerhande, vastgesteld. Bij deze gelegenheid werd
een herbevestigd stakingsbevel opgelegd, dewelke werd bekrachtigd op 23.03.2006. In dat
kader werden de verweersters een administratieve geldboete opgelegd en werden daarrond
procedures gevoerd.

Bij schrijven van 27.11.2007 van de eiser werd het Openbaar Ministerie te Ieper ingelicht dat
onderhandelingen werden gevoerd met de verweersters, dat een aantal inbreuken vrijwillig
werden verwijderd door de verweersters en dat hij zinnens was later een definitieve vordering
met betrekking tot de overige inbreuken over te maken. Bij schrijven van 12.02.2008 van de
eiser werd het openbaar Ministerie nogmaals ingelicht dat zij op een later tijdstip een
vordering zou inleiden.

De verweersters werden bij deurwaardersexploot van 1.12.2008 gedagvaard voor de correctionele rechtbank te Ieper wegens een aantal stedenbouwkundige inbreuken. Bij vonnis van 25.05.2009 van de correctionele rechtbank te Ieper werden de verweersters veroordeeld en werden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden. Geen van de partijen tekende beroep aan.

Op 14.04.2010 stelde de eiser lastens de verweersters een herstellvordering op met betrekking tot de herstel in de oorspronkelijke toestand van een aantal overgebleven stedenbouwkundige inbreuken. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 28.05.2010 een eensluidend advies ten aanzien van de genomen herstellvordering door de eiser. De herstellvordering werd overgemaakt aan het parket op 18.06.2010.

De eiser legde een verzoekschrift in toepassing van artikel 4 V.T.W.Sv. neer op 25.08.2010 ter griffie van de correctionele rechtbank te Ieper. Bij vonnis van 28.04.2011 verklaarde de correctionele rechtbank te Ieper zich onbevoegd om te oordelen omtrent de herstellvordering.

In toepassing van artikel 6.1.13 VCRO legde de eiser zijn herstellvordering voor aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dewelke op 17.06.2011 positief adviseerde.

De eiser ging op 09.08.2011 over tot dagvaarding van de verweersters voor de burgerlijke rechtbank te Ieper.

Bij P.V. van 09.03.2012 werd vastgesteld dat de schuilhokken geacht worden te voldoen aan het besluit vrijstelling vergunningsplicht. De herstellvordering werd in die zin aangepast.

B. De vordering

B.1. De eiser vordert in zijn laatste conclusies :

De vordering van de eiser ex artikel 6.1.41 juncto artikel 6.1.43 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) ontvankelijk en gegrond te verklaren, en dienvolgens:

1° De verweersters solidair, in solidum, de ene bij gebreke van de andere, te veroordelen tot het staken van het strijdig gebruik en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand van een perceel gelegen te kadastraal gekend onder
hetgeen impliceert:

- het verwijderen van de mestvaalt (aangeduid als B in de herstellvordering), inbegrepen alle verhardingen, funderingen en de zich onder de mestvaalt bevindende opslagtank;
- het uitbreken en verwijderen van het terras, inclusief funderingen (aangeduid als C in de herstellvordering);
- het verwijderen van de waterpartij (aangeduid als D in de herstellvordering), inclusief de oeverwanden en aanpalende tuinmuur. De put dient opgevuld te worden met zuivere teelaarde;
- het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein naar een daartoe geschikte en vergunde stortplaats;
- het herstellen van het maaiveld met zuivere teelaarde tot zijn normale hoogte.

En dit binnen een termijn van 12 maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen vonnis, zulks onder de verbeurte van een dwangsom van 180,00 euro per dag vertraging, zonder het toekennen van een bijkomende termijn ex artikel 1385bis, laatste lid Ger.W.

2° Te zeggen voor recht dat huidige herstellvordering, zoals gesteld in de gedinginleidende dagvaarding van 11 augustus 2011, zonder voorwerp is geworden in zoverre deze tot de vier schuilhokken (aangeduid als A in de herstellvordering) was gericht;

3° Aan de eiser machtiging te verlenen om overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ambtshalve over te gaan tot uitvoering van de hierboven beschreven herstelmaatregelen zo de verweersters in gebreke zouden blijven, en dit op kosten van de verweersters.

4° Te zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder.

5° Tot slot de verweersters solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke van de andere, te veroordelen tot de kosten van het geding. De kosten worden begroot.

6° Nopens de rechtsplegingsvergoeding te statueren dat geen der partijen aanspraak maakt op een rechtsplegingsvergoeding, één en ander conform het arrest van het Grondwettelijk Hof van 8 maart 2012;

7° De vordering van de verweersters tot het onbepaald uitstellen van behandeling van huidige zaak tot afloop van de hangende procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen af te wijzen als zijnde ongegrond.

Het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling, noch kantonnement.

B.2. De verweersters vragen de vordering van de eiser af te wijzen als onontvankelijk en ontoelaatbaar, minstens als zijnde ongegrond,

Uiterst subsidiair, voor zover de uitgeoefende herstellvordering niet als onwettig of kennelijk onredelijk zou worden afgewezen, quod (non), vóór verdere behandeling van de zaak een bemiddelingspoging door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid te willen bevelen overeenkomstig artikel 6.1.54 VCRO,

Uiterst subsidiair, artikel 1397 Ger.W. van toepassing te verklaren om de redenen als aangehaald in het overwegend gedeelte onder sub D,

De eiser te veroordelen tot de kosten van het geding. De kosten worden begroot.

C. Bespreking en beoordeling

C.1. De inschrijving

De rechtbank stelt vast dat de Inleidende dagvaarding bij toepassing van het huidig vigerende artikel 6.2.1 VCRO werd overgeschreven op het Hypotheekkantoor te op 10.08.2011.

C.2. De vordering m.b.t. de schuilhokken is zonder voorwerp

De verweersters werpen op dat zij inzake de schuilhokken de nodige aanpassingen hebben aangebracht zodat deze thans onder het vrijstellingsbesluit van 16.07.2010 vallen.

In zijn laatste besluiten erkent de eiser dit en vraagt de rechtbank te zeggen voor recht dat huidige herstellvordering, zoals gesteld in de gedinginleidende dagvaarding van 11 augustus 2011, zonder voorwerp is geworden in zoverre deze tot de vier schuilhokken (aangeduid als A in de herstellvordering) was gericht.

Dit onderdeel van de vordering is zonder voorwerp.

C.3. De verjaring

C.3.1. De verweersters menen dat de herstellvordering is verjaard. Zij stellen immers dat op 25.05.2005 (datum P.V.) de eiser op de hoogte was van de aanwezigheid van de voltrokken onvergunde bouwwerken, evenals van de Identiteit van de overtreder, zodat de termijn van 5 jaren als voorzien in artikel 2262bis, alinea 2 B.W. op dat ogenblik is begonnen lopen om te eindigen op 25.05.2010. Dat de vordering tot herstel niet kan verjaren voor de strafvordering overeenkomstig artikel 26 V.T.W.Sv. wordt door de verweersters bevestigd, doch in casu wijzen zij op het feit dat de verjaring van de strafvordering echter niet meer liep nu op strafgebied een definitief vonnis werd uitgesproken op 25.05.2009.

C.3.2. De eiser wijst op het artikel 7.7.4. VCRO dat bepaalt dat artikel 26 V.T.W.Sv. toepassing kent. In casu stuitte de dagvaarding voor de correctionele rechtbank dd. 1.12.2008 als daad van vervolging de verjaring van de strafvordering zodat de vijfjarige verjaringstermijn, volgens de eiser, opnieuw begon te lopen om te eindigen op 1.12.2013. Nu burgerlijk werd gedagvaard op 11.08.2011, zijnde vóór 1.12.2013, was de herstellvordering tijdig ingesteld. Subsidiar meent deze partij dat de verweersters door de gevoerde regularisatieprocedures in feite afstand deden van verjaring in de zin van artikel 2220-2221 B.W..

C.3.3. De partijen zijn het erover eens dat de herstellvordering, overeenkomstig de burgerlijke verjaring van artikel 2262bis, lid 2 en 3 B.W., in principe verjaarde op 25.05.2010 (dit is 5 jaar na het P.V. dd. 25.05.2005), doch dat zij, overeenkomstig artikel 26 V.T.W.Sv., niet kan verjaren vóór de strafvordering. Het wordt evenmin betwist dat de dagvaarding voor de correctionele rechter van 1.12.2008 een daad van vervolging uitmaakt dat de strafvordering stult. De eiser kan echter niet gevolgd worden waar hij stelt dat deze dagvaarding een nieuwe vijfjarige verjaringstermijn deed ingaan dat sowieso liep tot 1.12.2013. Immers op 25.05.2009 werd een veroordeling uitgesproken door de correctionele rechter te Ieper waartegen geen beroep werd aangetekend zodat de strafvordering op dat ogenblik was uitgeput. De verjaring van de strafvordering loopt uiteraard niet door nadat er op strafgebied definitief uitspraak werd gedaan. Een beroep op de verjaring van de strafvordering veronderstelt inderdaad dat deze verjaring nog loopt, en dat er geen einde aan gekomen is doordat op strafgebied reeds uitspraak is gedaan (R. Verstaeten, "Handboek Strafvordering", Maklu, 2012, p. 229). De eiser roept evenmin eenheid van opzet in met de feiten vastgesteld bij P.V. dd. 20.03.2006. De in voormeld P.V. vastgestelde feitelijkheden (doorbreking van het stakingsbevel) hebben, naar het oordeel van de rechtbank, trouwens ook geen uitstaans met de thans voorliggende stedenbouwkundige wederrechtelijkheden waarvan het herstel wordt gevorderd. Ook het weerhouden van eenheid van opzet met het tot 1.09.2009 strafbare instandhouding kan geen soelaas brengen. Het Hof van Cassatie oordeelde immers reeds dat, aangezien het instandhoudingsmisdrijf sinds 1.09.2009 niet langer strafbaar is, er niet wettig kan geoordeeld worden dat de op het oprichtingsmisdrijf gegronde herstellvordering tijdig was ingesteld, gelet op de samenloop tussen het op het ogenblik van de aanhangig making van de herstellvordering nog steeds strafbare instandhoudingsmisdrijf en het op dat ogenblik reeds verjaarde oprichtingsmisdrijf (Cass. 29.01.2013, www.just.fgov.be).

Afgezien van het feit of het indienen van een verzoekschrift overeenkomstig artikel 4 V.T.W.Sv. al dan niet een burgerlijke stuitingsgrond uitmaakt, kan de herstellvordering hoedanook niet tijdig zijn ingesteld gezien de eiser pas zijn herstellvordering opstelde op 14.04.2010 en ter kennis bracht aan het parket op 18.06.2010, terwijl de burgerlijke vordering reeds was verjaard op 25.05.2010 en de verjaring van de strafvordering niet meer liep na de definitieve strafrechtelijke veroordeling dd. 25.05.2009. Artikel 6.1.41 § 5 VCRO legt, met ingang van 1.09.2009, een nieuwe verjaringstermijn op waarbij een onderscheid wordt gemaakt naargelang het gaat over stedenbouwkundige misdrijven gepleegd op kwetsbare gebieden, openruimtegebieden of overige niet-kwetsbare gebieden. De eerste twee gevallen kennen een verjaringstermijn van tien jaar vanaf de dag waarop het misdrijf werd gepleegd. Het laatste verjaart vijf jaar vanaf de dag waarop het misdrijf werd gepleegd. In casu werd de inbreuk gepleegd in een niet-kwetsbaar gebied zodat in principe de korte verjaringstermijn van 5 jaar van toepassing is. Een overgangsbepaling voorzien in artikel 7.7.4. VCRO bepaalt echter dat, als het recht om een herstellvordering in te stellen is ontstaan vóór 1.09.2009, de nieuwe verjaringstermijnen pas beginnen te lopen vanaf die datum, zonder dat de totale duur van de verjaringstermijn meer mag bedragen dan de termijnen vermeld in artikel 2262bis §1, lid 2 en 3 B.W.. In casu is het recht om een herstellvordering in te stellen ontstaan vóór 1.09.2009, zodat de nieuwe verjaringstermijn in principe past begint te lopen op die datum. Evenwel mag deze niet meer bedragen dan vijf jaar na de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis kreeg van de schade en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon. Bij P.V. van 25.05.2005 kreeg de eiser kennis van de schade en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon zodat de verjaring niet meer mag bedragen dan 5 jaar na de dag volgend op 25.05.2005. De burgerlijke vordering blijft derhalve verjaard op 26.05.2010.

De eiser kan evenmin gevolgd worden, waar hij stelt dat de administratieve procedures gevoerd door de verweersters die erop gericht waren een einde te maken aan de stedenbouwkundige wederrechtelijkheden, een impliciete erkenning van het recht van de eiser om herstel te eisen van de stedenbouwkundige inbreuken, en dus een afstand van verjaring in de zin van artikel 2220-2221 B.W., inhouden. Immers, de verweersters hebben aan de hand van de verschillende administratieve procedures gepoogd een regularisatie te bekomen, doch hebben daarmee geenszins een schuld tot herstel in de oorspronkelijke staat erkent ten aanzien van de eiser. Evenmin kunnen eventueel gevoerde onderhandelingen of vrijwillig

uitgevoerde verwijderingen van bepaalde stedenbouwkundige wederrechtelijkheden gelijkgesteld worden met een afstand van verjaring in de zin van artikel 2220-2221 B.W.. Op geen enkel ogenblik was sprake van een afstand van verjaring, noch kan dit impliciet afgeleid worden. Afstand van recht wordt niet vermoed, moet zeker zijn en kan enkel worden afgeleid uit feiten die zeker zijn en voor geen andere uitleg vatbaar zijn. De afstand van recht moet steeds strikt worden uitgelegd. Uit de aangehaalde feiten kan in casu niet zeker afgeleid worden dat de verweersters afstand gedaan hebben van de verjaring nu deze feitelijkheden niet uitsluitend voor deze uitlegging of interpretatie vatbaar zijn.

De herstellvordering is verjaard.

D. De rechtsplegingsvergoeding

De eiser wijst op het arrest van Cassatie dd. 08.03.2012 ter motivering dat zij, in zoverre zij als "de in het ongelijk gestelde partij" wordt aangeduid, geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd kan zijn. In het beschikkend gedeelte vraagt zij de rechtbank nopens de rechtsplegingsvergoeding te statuëren dat geen der partijen aanspraak maakt op een rechtsplegingsvergoeding.

Het arrest dd. 08.03.2012 van het Grondwettelijk Hof oordeelde als volgt: "Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering".

De eiser kan derhalve als "de in het ongelijk gestelde partij" niet veroordeeld worden tot een rechtsplegingsvergoeding.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, rechtdoende in eerste aanleg en op tegenspraak,

Alle strijdige en meeromvattende besluiten afwijzende als niet dienend, overbodig of ongegrond.

Zegt voor recht dat huidige herstelvordering, zoals gesteld in de gedinginleidende dagvaarding van 11 augustus 2011, zonder voorwerp is geworden in zoverre deze tot de vier schuilhokken (aangeduid als A in de herstelvordering) was gericht.

Stelt vast dat de huidige herstelvordering van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur bevoegd voor de provincie West-Vlaanderen, is verjaard.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding of van het overgeschreven exploit ingeschreven zal worden op de wijze, bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet en bij gebrek aan een overschrijving als bedoeld in het tweede lid van artikel 6.2.1. VCRO, dat huidig vonnis ingeschreven dient te worden op de kant van de overschrijving van de titel van verkrijging.

Dit vonnis werd uitgesproken in openbare terechtzitting van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Ieper, derde burgerlijke kamer, alleenzetelend rechter, van vrijdag, 19 april 2013.

Aanwezig :

alleenzetelend rechter;
wn. Griffier-hoofd van dienst.